

1) 'Ο μὴ κατασκευασθεὶς, ἀκατασκευάστος κοιν.: "Αφτειαστος δρόμος. "Αφτειαστο σπῖτι. "Αφτειαστα παπούτσι - φορέματα κττ. β) 'Ο μὴ ἐπισκευασθεὶς σῦνηθ.: "Αφτειαστο ρολοὶ σῦνηθ. || Γνωμ. Κόρη ἀστόλιστη σὰν ἀφκειαχτη παλαιοῦρα (σὰν παρὰ θυρον ποῦ δὲν ἔχει βαμμένα ἐξώφυλλα) Αἴγιν. γ) 'Απαρασκευάστος, ἀνετοίμαστος κοιν.: "Αφτειαστος καφές. "Αφτειαστο γάλα - φαεὶ κττ. "Αφτειαστη προῖκα. δ) 'Ο μὴ διευθετηθεὶς, ὁ μὴ τακτοποιηθεὶς πολλαχ.: "Αφτειαστο δωμάτιο - κρεβάτι - σπῖτι κττ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀσυνγύριστος 2. ε) 'Απροετοίμαστος Πελοπν. (Μεσσ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ.ά.: Γέννημα ἀφκειαγο γιὰ τὸ μῦλο Μεσσ. "Αφτειαγον ἄλεσμα Αἰτωλ. ς) 'Ακαλλιέργητος Στερελλ. (Αἰτωλ.): "Αφκειαγον ἀμπέλ'. 2) 'Ο μὴ παχυνθεὶς, ἐπὶ ζώων Στερελλ. (Αἰτωλ.): "Αφκειαγον γ'ρούρ'. 3) 'Ο μὴ καλλωπίσας τὸ πρόσωπον διὰ ψιμυθίου κοιν.: Γυναῖκα ἀφτειαστη. β) 'Ακαλλώπιστος, ἀτημέλητος σῦνηθ.: Κορίτσι ἀφτειαστο. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀσυνγύριστος 2 β. γ) 'Ανευτρέπιστος Ἡπ. (Ζαγόρ.): Τὸν ἔχουν ἀφκειαστον ἀκόμα (ἐνν. τὸν νεκρόν). 4) 'Ο μὴ τυχὼν τῶν νενομισμένων μνημοσύνων, ἐπὶ ἀποθανόντος Ἡπ.: "Εχουν τὸν ἄντρα μ' ἀφκειαστον.

ἀφτέλλι τό, ἀμάρι. ἀφτέλλ' Λέσβ. κ.ά.

'Υποκορ. τοῦ οὐσ. ἀφτί διὰ τῆς καταλ. -έλλι.

Μικρὸ ἀφτί. Συνών. καὶ ἀντίθ. ἰδ. ἐν λ. ἀφτάκι 1.

ἀφτερος ἐπίθ. ΓΒλαχογιάνν. Λόγοι κι ἀντίλογ. 44 ΚΠαλαμ. Τραγοῦδ. πατρ. 124.

'Εκ τοῦ ἀρχ. ἐπίθ. ἀπτερος.

'Ο μὴ ἔχων πτερά: Ζούδια ἀφτερα καὶ φτερωτά ΓΒλαχογιάνν. ἐνθ' ἀν. "Αφτερες περιστέρες ΚΠαλαμ. ἐνθ' ἀν. Συνών. ἀφτέρουγος, ἀφτέρωτος.

ἀφτέρουγος ἐπίθ. ΙΚακριδ. ἐν 'Αθηνᾷ 38 (1926) 197 ὑποσημ.

'Εκ τοῦ στερητ. ἀ - καὶ τοῦ οὐσ. φτερούγα.

"Αφτερος, ὁ ἰδ.

ἀφτέρωτος ἐπίθ. πολλαχ. ἀφτέρωντους Λέσβ. κ.ά.

'Εκ τοῦ στερητ. ἀ - καὶ τοῦ ἐπίθ. φτερωτός.

"Αφτερος, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἀν.: "Αφτέρωτο πουλλὶ πολλαχ. "Αφτέρωτο ἀγγελούδι ΓΜαρκορ. Μικρὰ ταξιδ. 19 || Αἰνιγμ. Μία μητέρα φτιρουτὴ κάνει γιὰ ἀφτέρωντου κ' ἡ γιὰς γ-ῆ ἀφτέρωντους κάνει μητέρα φτιρουτὴ (ἡ κόττα καὶ τ' ἀβγὸ) Λέσβ.

ἀφτί τό, ὡτὶν Πόντ. ('Αμισ. Κερασ. Κοτύωρ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) ὡτὶ Καππ. (Σύλατ. κ.ά.) ὡντὶ Καππ. (Φλογ.) ἀφτὶν Μεγίστ. ἀφτί κοιν. καὶ 'Απουλ. Καλαβρ. (Μπόβ.) ἀφκὶ Καππ. Λέσβ. ἀτὶ Καππ. (Σινασσ.) ἀρτί Καλαβρ. ἀστί Καλαβρ. (Μπόβ.) 'φτὶν Κύπρ. Μεγίστ. κ.ά. 'φτί Α.Ρουμελ. (Σωζόπ.) Θράκ. (Σαρακκλ. Σκοπ.) Κάσ. Κῶς Μακεδ. Μεγίστ. Ρόδ. Σύμ. κ.ά. 'φτίζι Καππ. ('Αραβάν.) 'τὶν Πόντ. (Οἶν.) 'τὶ Καππ. (Σινασσ.) Πόντ. (Οἶν.) φινὶ 'Αθῆν. (παλαιότ.) Αἴγιν. Πελοπν. κ.ά.

'Εκ τοῦ μεταγν. οὐσ. ὡτίον. Περί τοῦ σχηματισμοῦ ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 2, 322. Κατὰ Κορ. 'Ηλιοδ. Αἰθιοπ. 2, 345 ἐκ τοῦ παρ' 'Ησυχ. αὐς γενικ. αὐτός, ὅθεν αὐτίον, ὥσπερ παρὰ τὸ οὐς τὸ ὡτίον. 'Η λ. καὶ μεσν.

1) Τὸ οὐς ὡς μέλος τοῦ σώματος κοιν. καὶ 'Απουλ. Καλαβρ. (Μπόβ. κ.ά.) Καππ. ('Αραβάν. Σινασσ. Φλογ. κ.ά.) Πόντ. ('Αμισ. Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.): Φρ. Τοῦ τραύξα τ' ἀφτί ἢ τοῦ 'βγαλα τ' ἀφτί (τὸν ἐτιμώρησα, ἐπὶ παιδίου ἀτακτοῦντος). Κοκκίνισαν τ' ἀφτί του (ἐστενοχωρήθη ἀπὸ αἰσχύνῃ ἢ ἐντροπῇ). Μπήκαν

ψύλλοι 'ς τ' ἀφτί του (ἤρχισε νὰ ὑποψιάζεται). Γελοῦν καὶ τ' ἀφτί του (ἐπὶ τοῦ αἰσθανομένου ὑπερβολικὴν χαράν). 'Ερριξε ἡ κατέβασε τ' ἀφτί (ἐπὶ τοῦ ταπεινωθέντος ἢ καταισχυνθέντος). Τ' ἀφτί του δὲν ἰδρώνει (ἐπὶ τοῦ ἀδιαφόρου, ἀσυγκινήτου καὶ ἀπτοῦτου). 'Εφεξαν τ' ἀφτί του (ἐπὶ τοῦ καταβεβλημένου ἀπὸ ἀσθένειας). Δὲν ἀδειάζω νὰ ξύσω τ' ἀφτί μου (ἐπὶ μεγάλης ἀπασχολήσεως. Πβ. μεταγν. Λουκιαν. Δὶς κατηγορ. 1 «οὐδ' ὅσον κνήσασθαι τὸ οὐς σχολὴν ἄγων»). Χρεώθηκε ὡς τ' ἀφτί (καθ' ὑπερβολὴν, ἐκ μεταφορᾶς τοῦ βυθιζομένου που μέχρι τῶν ὠτων). 'Απὸ τ' ἀφτί καὶ 'ς τὸ δάσκαλο (ἐπὶ βιαίας προσαγωγῆς ἢ ἀμέσου κολασμοῦ ἢ ἀμέσου ἐνεργείας) κοιν. Τοῦ 'δωσε 'ς τ' ἀφτί (τὸν ἐρράπισε). "Οταν δῶ τ' ἀφτί μου (ποτὲ) σῦνηθ. Τοῦ κοκκίνισα τ' ἀφτί (τὸν ἐστενοχώρησα πολὺ) Πελοπν. (Φεν.) Πλακώνω τ' ἀφτί μου (κοιμῶμαι) Πελοπν. (Πάτρ. Τρίπ.) Κρέμασε τ' ἀφτί του (ἔχασε τὸν ἐνθουσιασμόν του) Θράκ. (Τσακίλ.) "Ερριξε τ' ἀφτί του 'ς τὸ νῶμο (ἐταπεινώθη. Διὰ τὴν χρῆσιν πβ. ἀρχ. Πλάτ. Πολ. 613 C «καταγέλαστοι γίνονται τὰ ὦτα ἐπὶ τῶν ὤμων ἔχοντες») Κρήτ. Δίνω τ' ἀφτί μου συχαρίκια (ἐπὶ ἀναγγελίᾳ γεγονότος ἀναξίου λόγου) Πελοπν. ('Ανδρίτσ.) Δὲν πυρῶνει ἡ δὲν τρίζει τ' ἀφτί του (ἀδιαφορεῖ τελείως διὰ τὰ συμβαίνοντα) Πελοπν. (Γορτυν.) Τοῦ κρέμασι 'ς τ' ἀφτί τ' (τὸ ἐνθυμεῖται, ἐκ μεταφ. τῶν σκουλαρικίων) Λέσβ. 'Ἐν ἔμεινε 'φτὶν (πάντες ἀπωλέσθησαν) Κύπρ. "Εδωσέν μου 'ποὺ τὴν καμήλαν 'φτὶν (ἐπὶ εὐτελεστάτου δώρου) αὐτόθ. Θὰ πιάσῃ τ' ἀφτί του μὲ τὰ δυὸ του χέρια (θα ζημιωθῇ) Πελοπν. (Τρίπ.) Βαροῦν οἱ φτέρνες του 'ς τ' ἀφτί του (τρέχει δρομαίως) Πελοπν. (Πυλ.) "Εφαγα ἡ χόρτασα ὡς τ' ἀφτί (ἔφαγα πολὺ) Θεσσ. ('Αλμυρ.) Κάνω τ' ἀφτί (κολυμβῶ κλίνων τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῆς ἐτέρας πλευρᾶς) Μύκ. Κρασι ἐνοῦ ἀφτιοῦ (οἶνος ξινὸς ὅστις πινόμενος προκαλεῖ μορφασμὸν μετὰ τῆς κινήσεως τῆς κεφαλῆς πρὸς τὴν ἐτέραν πλευρὰν) Κύθηρ. Κρασι δυὸ ἀφτιῶ (οἶνος πολὺ ξινὸς) αὐτόθ. β) Τὸ οὐς ὡς ὄργανον τῆς ἀκοῆς κοιν. καὶ Πόντ. ('Αμισ. Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.): Φρ. Τὸ πῆρε τ' ἀφτί μου (τὸ ἤκουσα). Τ' ἄκουσα μὲ τ' ἀφτί μου ἢ τὰ ἴδια τ' ἀφτί μου (ἐγὼ ὁ ἴδιος). Κάτι πῆρε τ' ἀφτί μου ἢ πῆραν τ' ἀφτί μου (ἐπὶ τυχαίου ἀκούσματος). Βουίζουν τ' ἀφτί μου (ἐπὶ μελλούσης ἀπροσδοκήτου εἰδήσεως). Τοῦ τὸ σφύριξαν 'ς τ' ἀφτί (ἐπὶ ἀνακοινώσεως κρυφίως μυστικοῦ τινος). Μοῦ 'φαγε τ' ἀφτί (ἐπὶ τοῦ ἐπιμόνως ζητοῦντός τι). Διὰ τὴν χρῆσιν πβ. Πλάτ. Γοργ. 485 B «ἀνιᾶ μου τὰ ὦτα»). Μοῦ πῆραν τ' ἀφτί μὲ τοὶς φωνῆς τους (ἐπὶ τῶν ὀχληρῶς φωνασκούντων). Τοῦ τὸ λέγω 'ς τ' ἀφτί (μυστικά. Πβ. ἀρχ. Εὐριπ. Ἴων 1521 «εἰς οὐς τοὺς λόγους εἰπεῖν θέλω»). 'Απ' τὸ στόμα σου καὶ 'ς τοῦ Θεοῦ τ' ἀφτί! (εὐχὴ πρὸς πραγματοποίησιν τοῦ συζητουμένου). "Εχουν καὶ οἱ τοῖχοι ἀφτί (προτροπὴ ὅπως μὴ λέγωνται μεγαλοφώνως πράγματα μυστικά). 'Απὸ τὸ ἐν' ἀφτί μπαίνουν κι ἀπὸ τὸ ἄλλο βγαίνουν (ἐπὶ τοῦ τελείως ἀδιαφοροῦντος διὰ τὰ λεγόμενα τῶν ἄλλων καὶ μὴ συγκρατοῦντος αὐτὰ εἰς τὴν μνήμην του). "Εχει γερὸ ἀφτί (ἀκούει καλά). Εἶναι ὅλο ἢ ὅλος ἀφτί (συνών. τῇ προηγουμένη). "Εχει ἀφτί ἢ ἔχει καλὸ ἀφτί (ἐπὶ ὀξείας μουσικῆς ἀντιλήψεως). "Εχω τ' ἀφτί μου (προσέχω. Πβ. μεταγν. Πλουτάρχ. Ἡθ. 1113 C «ταῦτα τὰ ἔπη μέγα βοῶντός ἐστι τοῖς ὦτα ἔχουσιν»). Κάνω τ' ἀφτί μου τέσσερα (προσέχω πολὺ). 'Ανοίγω - τεγνώνω τ' ἀφτί μου (συνών. τῇ προηγουμένη). Βουλλώνω - κλείνω τ' ἀφτί μου (ἀποφεύγω νὰ ἀκούσω. Πβ. μεταγν. Πλουτάρχ. Ἡθ. 143 F «δεῖ μάλιστα τὴν νοῦν ἔχουσαν ἀποκλείειν τὰ ὦτα καὶ φυλάττεσθαι τὸν ψιθυρισμόν»). Βάζω ἀφτί ἢ τ' ἀφτί (ὠτακουστώ.

